

ANY XVI

LA GRALLA

PUBLICACIÓ

SETMANAL

NUM. 768

Les forces obreres de Catalunya s'han unit en un sol front de tot el poble per a vèncer l'enemic Rússia s'ha desentès del pacte de "no intervenció" La consigna per a vèncer: Disciplina! Disciplina!

Esperit de sacrifici

Tres mesos de guerra pesen damunt les terres d'Espanya com pluja feixuga i continua de plom bullent. Els panorames no són, certament, plaents per a tombar-se a contemplar la lluna, comptar els estels, cercar sonoritats i eloqüències a la ràdio o matar el temps amb frivolitats de tots estils. Comprenem perfectament els graus de sensibilitat que d'un cap a l'altre del país va marcant el termòmetre, fins admetre aquelles sensacions que produeixen el calfred conegut vulgarment per «pell de gallina». No n'hi ha per menys en les hores difícils que vivim, per bé que hi trobem sovint aquell contrast tan remarcable entre els sords de conveniència o els que ells mateixos es volen enganyar.

Ni els estruços que amaguen el cap sota l'ala creient allunyar el perill, ni els que tot ho veuen negre, ni els que consideren la guerra com una partida d'escacs i la revolució com una llampegada intrascendent, estan en el lloc que les circumstàncies imposen. Molt menys hi estan aquells que, migrant-se, desesperant-se i fins trobant-ho tot mal fet i mal dirigit, voldrien «un va-i-tot per a acabar-ho d'una vegada».

Voldríem tenir facultats persuassives per a poder portar al convenciment d'aquesta mena de gent, la necessitat de la calma, la serenitat, la raó lògica dels esdeveniments i la situació i lloc que a cadascú correspon, puix que tothom té deures a complir, tal com té drets a fruit. Ni serveixen de res les desesperacions familiars o amistoses, ni les crisis de nervis provocades per altri amb més o menys bona fe o potser autosuggerides per una privació, o la manca d'un aliment o d'una llaminadura.

Estàvem acostumats a una vida relativament confortable i, ara, el més lleu entrebanc ens treu de polleguera. Si haguéssim mirat enrera, si quan transcorria plàcidament la nostra vida haguéssim vist, una només, de les moltes llars sense un jaç, sense llum, sense higiene, sense pa, quin canvi no experimentaria la psicologia dels que, en moments extraordinaris, no se saben avenir amb l'obligada anormalitat! Sense guerra ni revolució, hi havia milers de famílies que, per manca de treball, defallien en una misèria espantosa,

mentre l'alta burgesia llançava el diner en plaers i els espectacles més grollers i sarcàstics; mentre uns galls d'argentat esperó humiliaven, tant com podien, els infelços éssers que anaven a raure a llurs grapes.

¿No era, doncs, per aquells indefensos desheretats, una guerra sorda que anihilava paulatinament i sense glòria tota una família amb el corresponent seguici d'infants innocents, víctimes indefenses que una societat poruga, ingrata, mal construïda, es mirava amb indiferència? Ja sabem que «cristianament» s'oferia alguna almòdina condicionada i especialment molts consells i resignació. Resignació a una gent que no té un pa a la post, que no pot estrenar un parell d'espardenyas, que és amenaçada constantment d'ésser llançada al carrer per no poder pagar el lloguer d'allò que... en diuen un pis!...

¿Per què no la tenen, aquesta resignació, ara que podria servir-los, els que tot just comencen a sentir la impertinència de les petites guspies que s'escapen del tràgic foc de la guerra? No; nosaltres no aconsellem resignació, sinó pit, empenya, fortitud i fe en la raó d'una causa noble i elevada. Coratge per a resistir a la reraguarda tot el que calgui i ajudar tant com es pugui a aquells germans que lluiten heroïcament per la dignitat, per la llibertat, pel bon nom de la pàtria i per la conquesta de millor benestar dels ciutadans que no volen ésser esclaus. Fóra vergonyós que en les hores greus de dolor que el malèit feixisme ha imposat al poble, llurs fills es declarassin mesells, ineptes, indiferents i incapaços de suportar un petit sacrifici, una molèstia, una contrarietat. En aquesta hora, el comodisme ha d'ésser esbandit. S'imposa l'esperit de sacrifici; sense el qual la tràgedia serà més llarga. Havem d'entrenar nos sense que se senti el més lleu sotrac de contrarietat dins la nostra ànima. Pensem només amb el goig que ens ofereix una bona obra, el compliment d'un deure patriòtic i humà. Imagineu també, si per desídia, o per manca d'esperit de sacrifici, que ha d'ésser abnegat i voluntari, tinguéssim la dissort de veure'ns junyits com esclaus i acceptar com a tals, totes les humiliacions, tots els greuges, totes les molèsties i privacions imposades per aquells enemics sanguinaris.

CARLES COSTAS ALVAREZ